

Tưởng Niệm Cô Nguyễn Thị Tốt Giám Thị Trường Nguyễn Đình Chiểu

Thật xui xẻo, vị giám thị trông coi kỷ luật các lớp đệ nhất của trường Nguyễn Đình Chiểu thời ấy (1966) là bà Tốt. Tuy phận nữ lưu, nhưng bà là "hung thần" của mọi nam học sinh. Tướng bà vừa tròn vừa thấp người, khuôn mặt hết sức "ngầu". Bà là khắc tinh của những học sinh lười, học kém, vô kỷ luật hay trốn học. Loại học sinh này thường phải lên văn phòng Trình diện Mặc tình cho bà "dũa" thâm thiết. Tôi bị bà kêu lên "hành hạ" hai lần, "chửi bới" xong bà tha về kèm theo lời hăm dọa:

- Con mà còn tiếp tục vắng mặt nữa, cô sẽ đuổi học con luôn.

Nhưng rồi đâu lại vào đấy, đến lần thứ ba bị triệu lên văn phòng, bạn học nhìn theo tôi ái ngại. Rồi lớp, tôi mang theo luôn tập vở, vẫy tay chào từ biệt các bạn. Tự xem mình như tráng sĩ Kinh Kha sang Tần, ra đi không hẹn ngày trở lại, nên tôi hiên ngang mang bộ mặt "kên kên" bước vào văn phòng bà Tốt. Bà ngược bộ mặt hầm hầm và đôi mắt sáng quắc lên nhìn đũa học trò bất trị. Vừa định cất giọng oanh vàng "xỉ vả" thì tôi đưa ngay tay ra dấu ngăn cản, rồi bằng một giọng quyết liệt tôi thưa cùng bà:

- Cô đừng la con nữa, con biết hôm nay cô sẽ đuổi con. Đã hai lần con giải thích với cô chỉ vì ham mang danh học trò trường Nguyễn Đình Chiểu, nên xin vào học lớp Đệ Nhất C - vì trường không thu nhận học sinh vào lớp Đệ Nhất A. Nếu cô không thương mà cho con tiếp tục học, thì cô cho con xin lại tờ giấy khai sinh để con đi đăng lính. Chớ học mà bị cô chửi hoài con cũng quê lắm, lại còn làm phiền cô nữa.

Nghe tôi nói cương quyết, khuôn mặt "ngầu" của bà từ từ biến sang hiền thực. Bà "xuống xề", hạ giọng thật thấp năn nỉ tôi:

- Thôi con ơi! Đừng đi lính nguy hiểm lắm. Cô đã hiểu hoàn cảnh con rồi. Từ nay, con muốn học giờ nào thì học, cô không rày la con nữa. Cô làm khó cũng chỉ mong con ráng học nên người thôi.

Ngoài đường phố, có mấy ai yêu thương người Cảnh sát giữ gìn an ninh trật tự! Nơi học đường, có mấy học sinh thương mến thầy cô Giám thị. Rồi văn phòng bà Tốt, tôi thấy ngay được bộ mặt Hùng thần và giọng sang sảng của bà chỉ là cái vỏ bên ngoài, ẩn dấu bên trong một con người đầy lòng vị tha và yêu thương học trò. Cô Tốt ơi, giờ cô đã mất, một vài kỷ niệm ngắn ngủi với cô vẫn luôn ở trong con.

Viết lại đôi hàng này như một nén hương lòng tôi đốt lên để tưởng nhớ cô Tốt. Tôi mong sao những học sinh đã từng bị "hung thần" bà Tốt "hành hạ", thấy được cái tâm của một cô giáo đầy nhân hậu, đúng như cái tên Tốt của bà.

SAPY Nguyễn Văn Hương (NĐC 66-67) - Trích "Tình Quê Hương"